

Po Bazilikos skliautais

2012 m. rugpjūčio mėn. Nr. 7 (9)

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromejaus ir
Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Žolinė

Rugpjūčio viduryje lietuviai nuo seno šventė vasaros ir rudens sandūrą, kai svarbiausi lauko darbai jau buvo nudirbti. Žolinė – tai atsisveikinimo su želmenimis ir gėlėmis diena. Javai jau nupjauti ir suvežti, uogos ir vaisiai surinkti, privirta uogienių. Moterys šią dieną rinkdavo gražiausias laukų gėles, vaistažoles, dėkodavo Žemei už derlių ir grožį. Ūkininkai šiai šventei iškepė duonos iš šviežio derliaus ir padarydavo alaus, giros. Žolinių švęsti susirinkdavo visa giminė, buvo prisimenami ir giminės mirusieji. Buvo tikima – kas neateis kartu švęsti per Žolinę, bus neturtingas. Šventės dieną buvo aukojami gyvuliai ir rituališkai kepama duona: naujojo derliaus miltų tešlos paplotėliai svaidomi iš rankų į rankas per ugnį, kol iškepėdavo.

Lietuvoje įvedus krikščionybę, ši šventė sutapatinta su Švč. Mergelės Marijos dangun ėmimo diena. Pasakojama, kad Jėzaus motinos Marijos mirties apaštalai budėjo prie jos kapo. Petras išvydo, kaip Marija prisikėlė iš numirusiųjų ir Viešpats ją paėmė į dangų. Atidarę patikrinti karstą, apaštalai Marijos kūno neberado – karste buvo tik daugybė gražių

gėlių. „Ir pasirodė danguje didingas ženklas: moteris, apsiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas“ (Apr 12, 1). Taip apaštalas Jonas aprašo regėjimuose matytą Saulėtąją moterį – bažnyčios, kovojančios prieš žemės blogį, biblinį slibiną, simbolį. Marijos dangun ėmimo dogma paskelbta tik 1950 m., tačiau liturginis šio įvykio minėjimas žinomas nuo V amžiaus.

Kiekvienais metais Lietuvos bažnyčiose rengiami iškilmingi Žolinės atleidai, kuriais garsi yra mūsų, Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, mažoji bazilika. Tą dieną (tiksliau, visą aštuondienį) miestelis ir jo gyventojai tarytum atgyja: gatvėse šurmuliuoja ne tik vietiniai, bet ir jų artimieji, draugai, taip pat miestelio svečiai, atvykę pasveikinti Mergelę Mariją su tokia nuostabia švente. Labai norėtusi palinkėti nepasimesti šventiniame šurmulyje, prisiminti kokia proga iš tiesų susirinkome. Lai šypsenos, lydinčios Jus šiomis dienomis, neapleidžia ir šventei pasibaigus.

*Redakcijos vardu,
Ermina Valantinaitė*

KREKENAVOJE rugpjūčio 14 – 21 d.

Palaimintojo Jurgio Matulaičio metams ir Maironio 150 gimimo metinėms paminėti

Didieji Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų (Žolinės) atleidai

Rugpjūčio 14 d. – antradienis - bazilikos

konsekravimo metinių paminėjimas

18 val. - atleidų pradžia

Rugpjūčio 15 d. – trečiadienis – Žolinė, Didžioji

Krekenavos atleidų diena, Bazilikos paskelbimo metinių diena

13.30 knygos albumo „Panevėžio vyskupija“ pristatymas

Rugpjūčio 16 d. – ketvirtadienis – Kunigų, pašvęstojo gyvenimo, ministrantų ir procesijos dalyvių diena

13.30 atidengiama Maironio atminimui skirta lenta (prie senosios klebonijos)

Rugpjūčio 17 d. – penktadienis – Katechetų diena

Rugpjūčio 18 d. – šeštadienis – Pranciškonų pasauliečių diena

Rugpjūčio 19 d. – sekmadienis – Šeimų diena

Rugpjūčio 20 d. – pirmadienis – Ligonių diena

Rugpjūčio 21 d. – antradienis – Jaunimo diena

12 val. – atleidų užbaigos pamaldos

PAMALDOS ATLAIDŲ METU

Šv. Mišios – **10, 12 ir 18 val.** (rugpjūčio 19 ir 21 d. 18 val. mišių nebus)

Švenčiausiojo Sakramento adoracija – rugpjūčio 15, 16 ir 19 d. po 10 val Šv. Mišių Marijos valandos – rugpjūčio 15 ir 16 d.

11.30 val.

Užtarimo pamaldos – rugpjūčio 20 d. **13.30 val.**

Mielieji,

Krekenava atgyja. Atgyja ji ne tik rugpjūčio mėnesio viduryje, kai švenčiame Didžiuosius Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų Žolinės atlaidus, bet ir laike, kuris teka prieš ir po šių „didžiųjų“ dienų. Džiugu, kad prieš metus popiežiui Benediktui XVI Krekenavos Šventovę paskelbus Mažąja Bazilika, Lietuva ir ne tik, spėjo išgirsti ir sužinoti apie šią malonių vietą. Istorškai į Krekenavos stebuklingą Dievo Motiną kreipiamės kaip Consolatrix affictorum - Nuliūdusiųjų Paguoda, bet mūsų laikmetis ir šiandienio gyvenimo nuotaikos, nori ją apdovanoti Ją dar vienu vardu –Malonių Versmė. Gal todėl ir norisi, kad prie šio šaltinio prisiliestų ir iš jo atsigaivintų kuo daugiau širdžių ir sielų. Reikia džiaugtis, kad nepaisant mūsų žmogiškųjų pastangų, [pati Marija kviečia visus ir kiekvieną iš mūsų į savo motinišką glėbį ir kreipia mūsų akis bei širdis nuolankiai kartu su Ja sekti Jos Dieviškąjį Sūnų Jėzų Kristų. Gratia supponit naturam – malonė remiasi prigimtimi. Ši sena teologinė ištara primena, kad kol gyvename šioje žemėje, turime derinti ir dvasinį, ir materialinį pradus. Kad Krekenavos bazilikoje tekėtų dvasinės malonės, reikalingi ir materialūs dalykai. Norėdami, kad bazilika būtų jauki ir prieinama ne tik Žolinės aštuondienyje, bet visus ištikus metus, vasario mėnesį ryžomės pakeisti šildymo sistemą. Didelių pajamų neturinčiai parapijai, tai kainavo daugiau, nei mes galėjome sau leisti, todėl kviestume mielus piligrimus ir svečius pagal išgales prisidėti prie bazilikos šildymo sąmatos (aukų dėžutė bazilikos gale).

Tie, kurie atvažiuodavo į kiekvieno mėnesio 15-tos dienos atlaidus, yra pastebėję ir ne vienas pasiskundę, kad parapija neturi savo kampo, kur po pamaldų būtų galima užėjus pabendrauti, sušilti, išgerti puodelį arbatos. Žinoma, kad parapijos salės reikia ne tik piligrimams. Kad neturime savo kampo, pajutome ruošdami vaikus ir jaunuolius sakramentams, rengdami bažnytinių organizacijų susirinkimus ar kitus parapijos bendruomenės gyvavimui reikalingus renginius. Džiaugiuosi ir didžiuojuosi parapijos pastoracine taryba, kurios nariai labai operatyviai, pasitelkę į pagalbą vietos ūkininkus ir seniūnijos talkininkus, liepos mėnesį sutvarkė atsiimto parapijos ūkinio pastato aplinką ir vidų. Galbūt dabartinė parapijos salė negali lygintis su kitomis bendruomenių ar parapijų salėmis, tačiau tai graži ir svarbi pradžia to, kas dar gali būti ir ženklas, kad tikinčiųjų bendruomenei reikia turėti ne tik maldos, bet ir susibūrimo vietą. Savo ruožtu laukiame visų, kurie savo įžvalgomis, aukomis ar kitokia pagalba padėtų parapijai ir bazilikai įsirengti taip reikalingus parapijos namus.

Krekenava atgyja, tačiau šiuose Maironio 150-tosioms gimimo metinėms skirtuose metuose, taip ir nepajudėjo senosios klebonijos atstatymo reikalai. Galime tik pasidžiaugti, kad pastatas yra užkonservuotas, o dailininko Alfredo Pajuodžio iniciatyva ir rankomis sukurta Maironio atminimą įamžinanti lenta. Galime tik pasvajoti, kada šis gražus istorinis pastatas susilauks tinkamo dėmesio iš valstybės institucijų ir vėl galės tarnauti vietos bendruomenei bei svečiams.

Ruošdamiesi ir švęsdami Žolinės atlaidus Krekenavoje, galime pasidžiaugti ir praėjusiais bei ateinančiais atlaidais kitose mūsų parapijose. Įsimintinai praėjo Upytėje švenčiami Šv. Marijos Magdaliėtės atlaidai. Ir vietiniai tikintieji ir svečiai, skanaudami saldžią sriubą ir kitas gausias bendro stalo gėrybes, klausydamiesi Ėriškių kultūros namų, Panevėžio jaunimo centro atliekamas dainas, patyrė bendrystės džiaugsmą, Smagu, kai metiniams atlaidams susivienijo visos Upytėje veikiančios bendruomenės ir įstaigos.

Tokią pat, o gal didesnę bendrystę kviečiame išgyventi ir šiuose Krekenavoje vykstančiuose atlaiduose bei artėjančiuose Šv. Izabelės atlaiduose Vadaktėlių parapijoje. Jeigu nebūtų švenčių, kokia skurdi ir pilka taptų mūsų kasdienybė. Mokame dirbti, mokėkime ir melstis bei švęsti.

Į dangų paimta švenčiausioji Mergele Marija – Malonių Versme ir toliau globok bei užtark kiekvieną, kuris glaudžiasi prie tavęs ir ieško tavosios paguodos.

*Pagarbiai,
kun. dr. Gediminas Jankūnas
Klebonas/ректорius*

Maironio 150-osioms gimimo metinėms paminėti skirta lenta. Autorius Alfredas Pajuodis, 2012 m.

Jūs į gėrį įbridot

*Pastoracinės tarybos vardu,
Angelė Pranaitytė ir Daiva Adamkevičienė*

Atrodo visai papras: kiekvienas turime uoliai daryti gerus darbus ir nesirūpinti atlygiu. Dievas jį duos tada, kai mums tas bus reikalingiausia ir tokį, koks mums bus geriausias. Dažnas mūsų gyvenime elgiamės taip, kaip mums patogiau, paprasčiau, ir palengva kuriame dvasinius, moralinius, bei materialinius pamatus, kitaip – auginame gėrį dėl savo šeimos bendruomenės.

Jauku ir gera kaip prasmingam darbui susitelkiame ne tik dėl savo šeimos, bet ir dėl parapijos bendruomenės. Bendrystės galia neišmatuojama, kai ji atsiranda natūraliai ir tai artima širdžiai, tada nesveri nei savo, nei kitų darbų. Žinai, kad viską mato Dievas ir jis žiūri į širdį, o ne į išorę. Įdomumas ir džiaugsmas auga, kai pradedi kažką daryti vedamas draugystės ir bendrystės.

Mes dažnai bendraujame su žmonėmis, kad išspręstume kažkokį klausimą, išreikštume kažkokią tiesą, pasikeistume emocijomis. Bendri geri darbai yra maloniausia ir prasmingiausia bendravimo forma. Džiugu, kad mes tokių minčių vedami sutvarkėme atgautą ūkinį parapijos pastatą ir jo aplinką. Mūsų klebono iniciatyva ar palaikymu atnaujinta bazilikos šildymo sistema, naujai įrengta raštinė ir virtuvė, sutvarkytas altarijos pirmas aukštas, suremontuoti bazilikos suolai ir klauptai, atnaujinti procesijų drabužiai...

Tikriausiai daugelis įsitikinome, kad Dievas tikrai nuolat sėja naujas savo gerumo ir galios sėklas. Tikėkime, kad mūsų geri ketinimai, naujos galimybės šias sėklas šiltai augins ir mes gyvensime tą gyvenimą, kuriam esame sukurti.

Šiandien esame dėkingi už gerumą, darbštumą, drąsą ir viltį šiems parapijiečiams: Dariui Kasparavičiui, Gražvydui Kulitai, Alfredui Kaulakiui, Lijanai ir

Edmundui Karpavičiams,
Sigitui Urbonui, Birutei
Navickienei, Daliui Grigei,
Jonui Martuzevičiui,
Vidmantui Lukoševičiui,
Daliai Penkauskaitei,
Vaclovui Kemešiui,
Vitalijui Kruzui, Stasiui
Mikalauskui, Jonui
Petruliui, Dainiui
Krikščiūnui, Nijolei
Stokienei, Julii Šlekiui,

Danguolei Salogubovienei, Vytautui Navikui,
Linai Fejertienei, Algimantui Pacauskui, Rasai
Ambrozevičienei, Virginijai Labanauskui, Kęstui
Kiaunei, Ledinai Butkienei, Vladui Povilaičiui, Arūnui
Gasiūnui, Danutei Sarafnienei, Jonui Leikai, Jonui
Ivinskui, Dariui Česevičiui, Vytautui Valikonui,
Eugenijai Adamkevičiui, Algirdui Poguzinskui,
Akvelinai Poguzinskienei, Jonui Samuoliui, Vaidui
Kaušakiui, Broniui Perevičiui, Vincui Šatui, Onai
ir Aleksandrui Grišmanovskiems, Kęstučiui
Kavaliauskui, Kęstui Malinauskui, Algirdui Kokštai,
Vidmantui Nedzviegai, Gražinai Petrulienei,
Gediminui Kaspariūnui, Aldonai Žukauskienei,
Emilijai Jasinskienei, Bronislavai Pauragienei, Aldonai
Juozapaitienei, Valdui Aleksandravičiui, Emilijai
Lipiskienei, Gemai Plėštytei, vaikams: Rokui, Justui,
Žilvijai, Raidui ir mūsų gerbiamam klebonui Gediminui
Jankūnui.

Daugelis kartu buvome padėkos vakare. Nuoširdi malda, šilti žvilgsniai, prasmingi žodžiai, subtilūs smuiko stygų virpesiai, darnumo ir jaukumo pripildyta tapybos darbų paroda, gardžios vaisės (prie jų prisidėjo nemažas būrys parapijiečių) parodė, kad mūsų katalikiškai bendruomenei svarbi bendrystė. Džiugu, kad šiandien esame vedami gerumo, kantrumo, vilties dvasios.

Saugokime Žemę

Žemė mėlynas Visatos gyvas lašas,
Greitai skrieja tarp Galaktikų šviesių...
Gyvybe vis alsuoja tas lašelis mažas.

Neišmuškim mes jos iš orbitos kelio
Branduolinėm bombom, trotilo galia...
Išmušta nuklystų į kitus pasaulius...
To daryt neleiskim, kol dar mūs valia...

O jai pasiklydus tarp šaltų planetų,
Ką galėtum jausti lėkdami tolyn?
O gal mūsų Žemė išgaruotų greitai,
Ir viskas, kas buvo, liktų nebūty?..

Tai neleiskim augti kerštui ir pavydui –
Saugokim mes Žemę, kiek turim jėgų.
Žeme, mūsų Žeme, gyvas dangaus laše,
Nebeleisk, kad žūtum su tavim kartu...

Save išdalino kitiems...

Genovaitė Ropienė

Galbūt yra lengviau kažką duoti kitiems, negu pačiam prašyti iš kitų. Taip J. Žilevičius, dirbdamas med. felčerių, visą savo gyvenimą, savo nepailstamą darbą, meilę ir net santaupas išdalino savo kraštui ir jo žmonėms.

Nuo 1958 m. man teko su juo dirbti ir bendrauti. Jam visi buvo lygūs ir kiekvienam neatsisakydavo padėti. Po visą apylinkę jis rinko akmenis, girnapses, už kurias kiekvienam atsilygindavo. Kartą net į greitosios pagalbos mašiną iš Radviliškio kaimo susidėjo kelias girnapses. Važiuojant pavežė pakeleivingą moterį, kuriai mašinoje ant kojos užvirto girnapsė ir ją sulaužė. Jis tada nugabeno ją į Panevėžį, sutvarkė koją, pripirko jai vaistų ir net ramentus nupirko.

Lankydami sergančius ir vaikus, mes dviračiais mindavome į Žibartonių kaimą (mašinos dar nebuvo). Abu labai norėjome valgyti, tai viena močiutė mus pamaitino namine duona su pienu. Jis ir jai paliko pinigėlių vaistams.

Visus vežiodavo į ekskursijas, norėdavo, kad suaugę ir vaikai kuo daugiau pamatytų. Išvežiojo jis mus po visą Lietuvą, aplankėme Kaliningradą, Varšuvą,

Minską, Kijevą. Pats net sumokėdavo už kelionę ir prikalbindavo važiuoti.

Pamenu, kada vykome į Trakus dar atvira mašina – sunkvežimiu, gal tai buvo pirmą mūsų ekskursija. Nuvykus į Trakų pilį, jis mums atnešė visą dėžę ledų – kokios tai buvo vaisės.

Jis labai mėgdavo valgyti silkes. Eidamas iš ligoninės į ambulatoriją dažnai atnešdavo silkės ir prašydavo sanitarės, kad ši išvirtų bulvių. Tai buvo be galo skanu.

Jeigu žmogus padejuodavo, kad neturi už ką vaistų nusipirkti, jis visada suras keletą smulkių ir paduos. Arba pats eidavo į vaistinę ir prašydavo duoti jam be pinigų, kai pats gaudavo algą – gražindavo skolą.

Savo namuose sukaupe didžiulę knygų biblioteką, pirkdavo visus geriausias leidinius. Įvairiom progom apdovanodavo visus knygomis ir iš kelionių parveždavo lauktuvių.

Visą save pašventė kitiems, savo kraštui, savo tautai. Statė paminklus, sodino medžius, norėdamas prikelti istorinius įvykius ir juos palikti ateinančioms kartoms.

Nesiliaukite ieškojė

Dukra ir anūkė

Kartais pagalvoju, kaip kai kuriems įvykiams gyvenime yra lemta kartotis. Iš kartos į kartą ir visai netikėtai. Neseniai iš mamos gavau dovaną. Pačią paprasčiausią – smulkių kampuotų karoliukų, dailiai rankomis suvertą rožinį. Be jokios progos, tiesiog. Kraustydam rankinę, kurioje jį nešiojau, prisiminiau, kuo ši mamos dovana man yra dar ypatingesnė, nei maniau. Ir galiu drąsiai teigti - mama tikrai nesusiejo rožinio dovanos su jokių praeities įvykiu. Iki dabar.

Spausdama rožinį rankose prisiminiau vaikystėje girdėtus senelio pasakojimus apie Sibirą. Dabar keista, kaip būnant mažai, įsikniaubusi seneliui į glėbį, klausydavau visų pasakojimų ir savo širdelėje viską išgyvendavau savaip. Tai tebuvo istorijos, kurios, net ir pasakojamos šimtą kartą, nepabosdavo. Tačiau su laiku visos istorijos įgavo senelio išgyventų sunkumų atspalvį. Tai jau nebebuvo tik senelio pasakojimai anūkam, tai buvo senelio gyvenimas, kuriuo jis niekada nesiskundė. Ir vis tiek myli tokį, koks jam yra skirtas - su visais sunkumais ir džiaugsmiais.

Svarbiausias daiktas, senelio turėtas su savimi svetimoje šalyje – rožančius, kurio niekada nenusiimdavo nuo kaklo. Po suėmimo mamutė (kaip senelis visada su šiluma vadina savo mamą) užkabino jį ant kaklo. Jam tai buvo didžiausias stiprybės šaltinis, paguoda ir tikėjimas, kad vis tiek viskas bus gerai ir jis grįš į tėvynę.

Senelis yra pasakojęs, kad su kitais savo likimo draugais dirbdavo anglių kasyklose, kur visą dieną menkoje šviesoje ir nuolatinėje drėgmėje kasdavo akmens anglis. Juodas ir sunkus darbas, pareikalavęs daug sveikatos, kančių, o dienos šviesa tapdavo tuo paprastu mažu nekasdienišku stebuklu. Prisimenu pasakojant,

kad vieną dieną kelios žmonių grupės, tarp kurių buvo ir senelis, buvo varomos į dirbti šachtą. Prižiūrėtojai mėgėdavosi menkindami kitus, paskubomis varydami žmones, nelaukiant, kol nuo alinančių darbų ir menko maisto davinio sukluptieji žmonės vėl atsistos ir pajėgs eiti toliau. Nepajėgiantys atsikelti prižiūrėtojų buvo šalinami nuo kelio ir tapdavo statistika. Senelio pasakojimu, vos įėjus į šachtą, jis pajuto, kaip nuo kaklo ėmė slysti mamutės dovanotas rožančius. Rankomis bandė jį sugriebti, tačiau nuo varginančio darbo jos buvo pernelyg sugrube. Beslystančio rožančiaus jis paskubomis pradėjo ieškoti tarp drabužių, stengdamasis neleisti nukristi po kojomis, tačiau maldos karoliukai pranyko tarp juodų anglių gabalų. Senelis, nekrepdamas dėmesio į draudimus sustoti, puolė ant kelių ieškoti švenčiausios mamutės dovanos, rankomis bandydamas pajusti tarp šaltų akmenų dingusį medinį rožančių. Žmonių kolona tuo metu vis judėjo tolyn į šachtos gilumą, dar vienas sukluptas čia jau nieko nestebino. Senelis, apgraiptomis tarp judančių kojų ir nekrepdamas dėmesio į mindomas rankas, vis ieškojo rožinio. Artėjant žmonių kolonos pabaigai, šachtoje pasigirdo kurtinantis triukšmas, sutraškėjo anglių sienas laikančios atramos, kilo dulkės... Šachtos sutvirtinimai neatlaikė svorio ir lūžo, kartu su savimi palaidodami visus, kurie ėjo senelio priekyje ir už jo. Senelis su keliasdešimt kolonos gale likusių žmonių spėjo pabėgti į lauką, liko gyvas, nors rožinio taip ir nerado.

Iš daugybės senelio pasakojimų, ši atsimenu labai ryškiai. Dažnai juo dalinuosi su savo draugais. Ir kiekvieną kartą pagalvoju, kokia tai turėjo būti brangenybė, kad dėl Jo pultum keliais ant aštrių akmenų. Ne vien tik todėl, kad tai buvo mamos dovana. Tai buvo daug daugiau.

„Vadaktėlių godas“ paskaičius

Algima Markavičienė

Artėja ilgamečio Naujamiesčio bei Vadaktėlių klebono Jono Jurgaičio 15 – osios mirties metinės. Kelių sakinių neužtenka, kad būtų galima apibūdinti šią taurią, sudėtingos biografijos, kūrybingą asmenybę. Šįkart paminėsiu faktą, kad klebonas yra išleidęs 3 knygas: „Ant Tėvynės aukuro“, „Aukos keliu“ ir „Štai

tavo motina“. Parašė ir ketvirtąją – „Vadaktėlių godas“, bet nespėjo išleisti. Rankraštį išsaugojo naujamiestietė šaulė Marytė Pobedinskaitė. Manau, kad visiems parapijiečiams, ne tik vadaktėliečiams bus įdomu pasiskaityti, ką klebonas užrašė apie Vadaktėlių bažnyčios globėjus – šv. Joną Nepomuką ir šv. Izabelę. Juolab, kad gegužės 20 d. buvo šv. Jono Nepomuko, o rugsėjį laukia šv. Izabelės atlidai.

„Šv. Izabelė – taurioji vienuolė (1225 – 1270)“

Prancūzijos karaliaus rūmuose siautėja prabanga ir nuodėmė. Ir tuo metu į karaliaus sostą įžengia šventųjų šeima: karalienė Blanka, jos sūnus Liudvikas ir duktė Izabelė. Baigus žemės kelionę, jie visi trys paskelbiami šventaisiais.

Vaikai buvo auginami meilėje, drausmėje ir maldoje. Karalienė Blanka sūnui yra pasakiusi: „Liudvikai, aš tave myliu labiau už viską pasaulyje. Tačiau norėčiau matyti tave negyvą prie mano kojų, negu padariusį sunkią nuodėmę“. Todėl vaikai po karališkais purpurais nešiojo šv. Pranciškaus juostelę. Valstybė, kaip niekad, klestėjo ant teisingumo pagrindo. Karalienė dukrai Izabelei nuolat kartojo Kristaus žodžius: „Ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o savo sielai kęstų nuostolį?“ (Mt. 16,2) Jaunutė Izabelė užsidegė mintim aukotis ir mirti už nusidėjėlius. Ji dažnai pasninkauja, valgo tik duoną su vandeniu, miega ant kietų lentų, daug meldžiasi. Draugės Izabelę pajuokia, bet ši jų pastabas priima kai atgailos auką. Mergaitė buvo labai graži, iš jos akių sklido dangiškoji šviesa. Jai piršosi kunigaikščiai, prašydami jos rankos. Ką daryti? Atsiduoti žemiškai laimei ar pasiaukoti tik Dievui?

1270 m. kovos lauke žuvo karalius Liudvikas IX, šv. Blankos sūnus, palikdamas žmoną ir mažus vaikus. Bažnyčia jį paskelbė šventuoju, jo diena – rugpjūčio 25 – oji. Izabelė nusprendė stoti į vienuolyną. Puošnius tėviškės rūmus iškeitė į niurią, gūdžią vienuolyno celę. Ji atgailavo už nusidėjėlius. Sirgdama šaukė: „ „Viešpatie, padidink mano kančią, bet dar daugiau ir savo meilę mano širdyje!“ Išbuvusi vienuolyne 7 metus, sulaukusi 45 metų, Izabelės siela persikėlė į amžinąjį džiaugsmą. Tai įvyko 1270 – 02 – 22.

Izabelė paskelbta šventąja, o jos šventė paskirta rugsėjo 3 dieną.

Vadaktėlių dvaro šeimininkai buvo Ivonas ir Izabelė, todėl ir koplyčios globėjais pasirinko savo vardų šventuosius: šv. Jonas Nepomukas ir šv. Izabelė.“

Tai tik keli puslapiai iš neišspausdintos klebono Jono Jurgaičio knygos: „Vadaktėlių godos“, kurioje surinkta įdomi ir naudinga medžiaga.

Šv. Izabelės atlidai Vadaktėliuose vyks rugsėjo 2 dieną 14 val.

Krekenava ir Maironis

Ten, reto grožio miestelis,
Apsuptas Nevėžio vingiais,
Pušynais, ažuolais,-
Krekenava vadinasi.

Ten, žemčiūgai, žalios rūtos
Visad kiemus puošia,
Ten, širdis atradus širdį,
Pasilikt panorus.

Ar laimingas, poete, buvai?
Blaškeis tarp pašaukimo
Ir meilės nekaltos
Apolonijai paskirtos.

Nugalėjęs jausmus,
Ėjai Dievo paskirtu keliu,
Krūtinėje daužės širdis,
Norėjos sugrižt atgalios.

Vedei šimtmečiais tautą
Gėrio ir tiesos keliais,
Kokia šiandien būtų Lietuva
Jei ne tavo šviesa?

Prašei poezijos mūzos-
Lyg garbiam svečiui lankytis,
Ir verkė kaskart širdis,
O ašara krito gaili.

Išlikai poetų kunigaikščiu
Žodžiuos, eilėse, gyvenime,
Nes sudaiginai širdyse jausmą
„Lietuva brangi, mūsų Tėvynė“.

Saulutė – Genovaitė Markauskaitė

VASAROS NAKTIS

Gęsta vakaro žaros auksinės,
Supas žvaigždės Mėnulio lopšy,
Skęsta vasarą lydintis sapnas,
Tyliai medžiai užmiega nakty.

Basakojė rasa braido pievoj,
Barsto krištolą saujom Delčia,
Vėjas peršasi žvaigždei Aušrinei,
Audžia nuometą rūkas slapčia.

Atsiriekus beribės platybės,
Debesis miega Paukščių take,
Pasiklydęs šaltinio lašelis,
Supas žemės dulkėtam delne.

O virš tyliai miegančių pievų,
Aušra budina rytą šviesa,
Saulė kyla ir pievos pražysta,
Paukščiai dieną sutinka giesme.

Sigita Tiškienė

Marijos Magdalenos atlaidai Upytėje

Jurgita Zalatorienė

Liepos 22 dieną Upytės Šv. Karolio Boromiejaus bažnyčioje buvo švenčiami Marijos Magdalenos atlaidai.

Nors bažnyčia nešioja garbingą Karolio Boromiejaus vardą, o Šv. Karolio Boromiejaus atlaidai švenčiami vėlyvą rudenį, nuo seno Upytėje Marijos Magdalenos atlaidai vidurvasarį sutraukia daugybę žmonių. Tą dieną bažnyčią aplanko ne tik upytiečiai, bet ir Vaišvilčių, Vinkšnėnų, Ragaudžių, Stultiškių ir kitų aplinkinių kaimų žmonės, kurie šventei ruošiasi iš anksto: tvarko namus, kepa pyragus, o atlaidų išvakarėse gražina šventoriaus aplinką, pina vainikus, puošia altorius gėlėmis... Kaip visada taip ir šiais metais Šv. Mišių metu bažnytėlė buvo pilnutėlė. Šv. Mišias aukojo kunigas Vidmantas Bloškis, kuris keletą metų kunigavo Upytėje. Po iškilmingos

procesijos klebonas kun. Gediminas Jankūnas pakvietė visus dalyvaujančius „neišsibėgioti“, o susirinkti prie UAB Upytės eksperimentinio ūkio kontoros, dar valandėlę pabūti kartu ir pasivašinti atlaidų saldainiais. Apie 400 žmonių patraukė klebono nurodyta kryptimi. Atėjusius smagiai pasitiko Ėriškių kultūros centro kaimo kapela, sveikino kunigas Vidmantas Bloškis, monsinjoras Juozapas Antanavičius. Panevėžio vyskupijos jaunimo centro atstovai kvietė dainuoti žinomas lietuviškas dainas, o šeimininkės visus pavaišino saldžia sriuba ir pyragėliais.

Padainavę, kai kurie net pašokę, pasikalbėję su kaimynais ir su rečiau sutinkamais žmonėmis, visi išsiskirstė, išsinešdami į namus prasmingus kunigų žodžius ir šiltą bendrystės jausmą.

Kiti laikai, kitoks gyvenimas

Vincas Steponavičius

Prancūzų rašytojas Honoré De Balzakas rašė, kad gyvenimas nėra gražesnis už virtuvę – jei nori pasigaminti geresnio maisto, reikia ne tik susitepti, bet ir susikrūvinti rankas. Tai tiesa. Ypač gerai matyti šiandien. Dirbti tingim, o gerai, lengvai gyventi norim, todėl daug žmonių, „norėdami pasigaminti geresnio maisto“, turtingiau gyventi, ir sutepa, ir susikrūvina rankas. Smurtas, vagystės, girtuokliavimas, atrodo, pasidarė mūsų gyvenimo kasdienybe. Be viso šito, atrodo, nemokėtum gyventi – tą parodo ir žiniasklaida. Nėra nieko kilnaus, švento. Darau taip, kad man būtų geriau. Kiti nesvarbu. Nesvarbu moralė, principai, svarbu iškilimas, nauda, asmeninė gerovė, garbė...

Kas dėl to kaltas? Vieni sako – pašlijusi ekonomika, sumaterialėjimas, nedvasingumas, girtuokliavimas, kiti – nepriklausomybė. Taip, sunkumų yra: nesąžiningumas, korupcija, kyšininkavimas, grimzdo į amoralumą, vagystės. Sovietmečiu nebuvo dideli atlyginimai, todėl pripratome vogti, kombinuoti, imti kyšius. Degtinės butelis tapo „visnakčiu“, anot rašytojo J. Požėnos „vsiudu atkrivajuščij“. Be to, patys mažai protavome, pripratome prie to, todėl ir šiandien to norime, kad rūpintųsi partija, leistų vogti. Protas kaip ir raumenys – nedirbdami nyksta. Laikas nuo to atprasti. Ypač nuo girtuokliavimo, palaido gyvenimo.

Kartą lankiau auklėtinius. Vienoje šeimoje radom girtutėlį šeimnininką. Apgirtusi žmona paaikino: „Vyriui tinka išgeri. Nieko blogo. Jis tada būna apskresnis, drąsesnis, meilesnis. Kas geria, tas ir tveria. Butelis padeda turėti pažinčių, o per jas kombinuoti.“ Klausiausi jos ir man buvo gaila jos, mokančios gyventi. Nemanau, ar Bažnyčia kažką gali, kai plinta ateizmas. Dabar

kiti laikai, kiti žmonės. Prisimenu vaikystėje garsusis pamokslininkas jėzuitas Jonas Bružikas per pamokslą išreikalavo, kad žmonės prisiektų negerti. Ne visi vyrai prisiekė. Gal ne visi prisiekusieji tapo blaivininkais, bet girdėjau, kaip vienas vyras kvietė kitą išgerti alaus. Kviečiamasis atsakė: „Ačiū, neisiu. Prisiekiau negerti. Priesaikos laužyti negaliu. Kunigas man neduos išrišimo...“ Nėjo ir tas kitas. Ne kartą ir jaunimą girdėjau taip kalbant. Ar padarytų taip šiandien? Ar bijotų išrišimo nedavimo? Religija daug galėjo. Ateizmas sugniuždė moralę, dorovę, gėrį. Ar nereikėtų mums šiandien vyskupo M. Valančiaus?

Ir dar mane stebina žmonės, kurie pirma garbino vokiečius, paskui padlaižiavo rusams, dabar liaupsina Vakarus. Sakoma: „jungėmės prie civilizacijos, prisijungėme prie kanalizacijos“. Daugiau savinamės netai, kasten gera, o kas bloga. Iš ten plinta Lietuvai nebūdingi dalykai. Man atrodo, taip darome iš „mokėjimo“ gyventi: kuo aukščiau iššoksi, tuo daugiau užgrobsi. Pirma spekuliuoju raudona „duonos knygele“, o dabar spekuliuoju Lietuvos patrioto vardu. Deja, dauguma „patriotų“ yra išvertę kailius komunistai. Buvo komunistai ir išliko jais. Tik apsimeta Lietuvos patriotais. Reikėtų, kad šiandien sustiprėtų religingumas, religinis auklėjimas šeimose, visur.

Yra daug dorų, gerų, sąžiningų, darbščių žmonių, kurie nuoširdžiu darbu, be panikos kuria sau ir kitiems gražesnę ateitį. Bet yra ir tokių, kurie vardan karjeros, gardesnio kąsnio, šiltesnės pastogės, garbės viskam pasiryžę, kaip sakoma parduotų tėvą ir motiną, ir Tėvynę Lietuvą, kad aukščiau iškiltų... Matyt, yra taiklus pasakymas: „Gyvenimas – tai bulvių laukas. Kuo didesnė kiaulė, tuo daugiau tame lauke prisiknisa sau bulvių“... Taigi...

2012 metų liepos mėnesio Krekenavos ir Upytės parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt
Šv. Petro ir Pauliaus atlydų rinkliava	202,00	-
Sekmadienio (07-01) rinkliava	386,00	218,00
Sekmadienio (07-08) rinkliava	483,00	248,00
Rodų koplyčios atlydų rinkliava	224,00	-
Atlydų/sekmadienio (07-15) rinkliava	1.193,00	118,00
Sekmadienio/atlydų (07-22) rinkliava	350,00	2.157,00
Sekmadienio (07-29) rinkliava	534,00	135,00

Naujai bazilikos šildymo sistemai surinkta 25 650 Lt. Ačiū!
(Reikia 43 000 Lt)

2012 metų liepos mėnesį susituokusieji:*Vaidotas Vaitkevičius**Ir**Vaida Čepėnaitė**Pavel Nogtev**Ir**Kristina Dauknytė***Sveikiname!****2012 metų liepos mėnesį pakrikštytieji:**Krekenavos parapijoje:*Kristupas Petrulėnas**Augustė Stasyšina**Goda – Patricija**Raicevičiūtė**Lukas Jurgeliūnas**Mila – Marija**Gammeltoff – Hansen**Adomas Briedis**Saulė – Ieva Banaitytė**Tėjus – Povilas Grubliauskas**Raigardas – Kazimieras Indrikonis*Upytės parapijoje:*Gabrielė Vickutė**Ramunė – Ona Telyčėnaitė***Lydekime Jus maldose.****Pamaldų laikas:****Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje:**

Sekmadieniais ir atlydų dienomis: 10:00, 12:00

Šiokiadieniais: 18:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje:

Sekmadieniais: 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje:

I, III mėn. sekmadienį: 14:00

Rodų koplyčioje:

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje:

II mėn. sekmadienį: 14:00

Krekenavos ligoninėje:

Paskutinį mėn. penktadienį: 17:00

Klebonijos raštinėje darbo dienomis galima įsigyti bazilikos suvenyrų ir dievocionalijų, o sekmadieniais ir švenčių metu bazilikos gale.

**2012 metų liepą iškeliavusieji į Amžinybę:
Krekenavos parapijoje:**

Arvydas Kupstas, 58 m.

Elena Sereikienė, 88 m.

Janas Bartaševičius, 69 m.

Liudas Vasiliauskas, 60 m.

Viktoras Mačiulskis, 77 m.

Stefanija Žalakenė, 81 m.

Miroslavas Maciukevičius, 68 m.

Upytės parapijoje:

Vidas Butkevičius

Stasys Bagdonas

Prisiminkime Jus maldose.**Trumpa parapijų informacija:**

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas

Altaristas kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė - Bažnyčios g. 18, Krekenava, Panevėžio raj.

Tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58

el.paštas: krekenavosbazilika@gmail.com

sąsk. nr. LT457300010002378753

įm. kodas 191260418

Darbo valandomis klebonijoje Jus pasitiks referentė Eglė.**Caritas** - Akvelina Pogužinskienė, tel. (45) 593 282**Gyvojo Rožinio būrelis** - Gema Plėštytė, tel. (45) 593 226**Religinių spaudinių, žvakių ir kt. dievocionalijų įsigijimui kreiptis** - Irena Teresė Kvedienė, tel. +370 615 89171**Už procesijų organizavimą** atsakinga sesuo Loreta, tel. +370 640 56551**Krekenavos vargonininkė** - Virginija Kavaliauskienė, tel. +370 612 02315**Krekenavos zakristijonas** - Gediminas Kaspariūnas, tel. +370 688 91390**Marijos Legionas** - Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378**Upytės zakristijonas** - Juozas Jakubonis, tel. (45) 555 537**Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas** - Janina Bagdanskienė (45) 555 639**Upytės vargonininkė** - Pranutė Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 278,97 Lt., išleista - 255,00 Lt. Kitą numerį numatoma išleisti iki rugsėjo 8 d.

Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com

Dėkojame už Jūsų paramą!